



Josep Ortíz

Amunt, granotes!

El Levante UD torna a segona divisió

Para LAVACA

Garcia Candau pot estar ben content, el Levante UD, el de «bombeja Agustinet!», un dels clubs més històrics del País Valencià, acaba d'aconseguir el pas a la segona divisió B, després d'una esgotadora campanya de 42 partits, més la incomprendible «liguilla de ascenso», imposada per la Federació Espanyola de Futbol, que converteix la tercera divisió en un pou difícilment salvable. La «liguilla» ha tirat per terra les il·lusions de l'Alzira, equip revelació de la temporada.

El Levante és un equip modest que compta, teòricament, amb una de les aficions més sorolloses, que, tot i amb això, deixa veure molt de ciment al Nou Estadi. Es queixen els dirigents, i amb raó, de la poca atenció que la societat valenciana, en general, dedica a l'equip granota. I és que el Levante

sempre ha estat l'equip del Grau, del districte Marítim, amb interessos contraposats a «l'altre», el València CF, entitat més representativa de la «creme» de la ciutat.

L'actual directiva del Levante UD ha demostrat tenir més «seny» que els diversos dirigents que desfilaren per la poltrona presidencial, que a punt estigueren, amb fitxatges d'escàndol —recordem la bogeria de l'holandés Cruyff—, de fer desaparèixer el club, per una desastrosa actuació econòmica. El nòmada holandès deixà la tresoreria levantinista plena de teranyines. Això, i la contínua necessitat de vendre —malvendre— jugadors, posaren en perill l'existència d'una entitat que ja per ella mateixa ha tingut sempre ben magre el futur.

Antoni Aragonés, l'actual president, agafà la presidència en condicions precàries, tant econòmiques com esportives. Era el



Josep Ortíz

Claudio, un extrem que es cotitza en primera divisió

temps en què la Federació Espanyola obligà el Levante a baixar de categoria (a la tercera divisió) per no poder atendre les fitxes d'alguns jugadors que denunciaren la situació d'impagats. Entrebancs que Aragonés i la seua directiva han sabut vencer; així, han tornat la il·lusió a uns milers d'aficionats granotes que, ara sí, bramen de nou per l'avinguda del Port. El

Plantilla del levante UD que ha aconseguit l'ascens a la segona divisió

Levante s'ha posat de moda.

Seria lamentable, amb tot, que un optimiste desmesurat pogués entelar allò que tant de treball ha costat. El Levante UD es un equip modest, que ha de posar el punt de mira en objectius possibles d'aconseguir. Açò ve a compte de fantasmals il·lusions que directives anteriors han creat en la ment dels aficionats. Que es toque de peus a terra i, sobretot, en la mesura que siga possible, que no es traspassen jugadors de vital importància per a l'equip, una constant en la història del club. Això és factible si l'ajuntament de la ciutat presta suport a aquest club històric, comprant-li els terrenys annexos al Nou estadi, una solució favorable per a les dues parts.

Claudio, Martínez-Puig, Cotino i Albiol són jugadors cobdiciats per clubs de categoria superior. Concretament, el València CF vol fer-se amb els serveis del jove extrem Claudio, i a Martínez-Puig, un porter d'excel·lents qualitats, se li acaba el contracte enguany, ja que ha jugat tota la temporada retingut. L'equip ha de mantenir la mateixa base de jugadors que han fet possible l'ascens a la segona divisió. I el planter!, que són joves, barats i de casa.

El Levante té ara la possibilitat de començar una nova etapa que colgue el desgavell per sempre. Amb un treball seriós i una mica de serenitat, els granotes poden rescabalar-se de la sentenciosa frase de «quan aquell gat puge la palmera, el Levante estarà en primera; però el gat era mort». De moment, l'animalet respira.